

Review

Van Binsbergen brengt 'Kado' eigengereid en eigenwijs

Wat kunnen mensen elkaar in een relatie toch dwarszitten! De een voelt zich belemmerd door de ander, die zich op zijn of haar beurt weer beperkt voelt door de ander. Liefde kan mooi zijn, maar is al te vaak een kwelling.

Kees Polling 15 mei 2000, 0:00

„Weet je wat jij bent? Een cadeau... Een cadeau uit de hel!" Deze frase, bijtend geschreeuwd door zangeres Beatrice van der Poel, kenmerkt 'Een kado uit de hel!', de tweede Corrie En De Grote

Brokken-productie op teksten van onder andere scenarioschrijfster Maria Goos. Hierin werkt gitariste/componiste Corrie van Binsbergens samen met kopstukken uit de Nederlandse jazz- en popmuziek. De eerste productie leidde in het seizoen 1997/98 tot de dubbel-cd 'Corrie En De Grote Brokken', en indirect tot de toekenning van de VPRO/Boy Edgarprijs in 1999 aan de toen 40-jarige gitariste.

Vergeleken met dat eerste samenwerkingsverband is Van Binsbergen enorm gegroeid. In De Harmonie in Leeuwarden presenteerde de gitariste dit weekeinde niet alleen een hecht ingespeelde band, maar ook een volgroeid muzikaal concept, waarin de uiteenlopende ingrediënten elkaar meer dan ooit harmonieus aanvullen, in plaats van elkaar in het beste geval op te volgen en in het slechtste geval in de weg te zitten.

Ander pluspunt is dat ze haar eerdere schuchterheid van zich af lijkt te hebben geworpen. Zo stond ze op het podium prominent tussen haar band en gaf ze regelmatig spitse commentaren aan het publiek.

De invloed van wijlen Frank Zappa op Van Binsbergens composities en gitaarspel is nog altijd duidelijk hoorbaar -Van Binsbergen had Zappa's reïncarnatie kunnen zijn, ware het niet dat diens invloed al voor zijn dood aanwijsbaar was-, maar doet daar geen afbreuk aan. Daarvoor is Van Binsbergen in haar muziek en spel te eigengereid en eigenwijs.

Net als de vorige keer werkt Van Binsbergen in 'Kado uit de Hel!' samen met de popzangers Beatrice van der Poel en Bob Fosko en met gitarist/zanger Wouter Planteijdt. Van der Poel en Fosko waren de tegenpolen in het relatiedrama dat in 'Kado uit de Hel!' wordt opgevoerd. Dat het een relatiedrama is, wordt snel duidelijk. Wat Van Binsbergen en medecomponisten Planteijdt, Van der Poel, Hans Hasebos, Arend Niks ervan vinden, verduidelijkt de programmatoelichting niet. 'Een (mini)jazz-opera met een collageachtig karakter? Een komische (jazz)opera? Een jazz(p)operette?' Ze komen er niet uit.

Jammer was wel dat het programma verbrokkeld werd gebracht. Tussen de Nederlandstalige liedjes over het relatiedrama, zaten ook Engelstalige songs die weliswaar ook de liefde behandelden, maar niettemin weinig met 'Kado uit de Hel!' van doen hadden. Het zou duidelijker zijn deze thema's strak(ker) te scheiden.

Ondertussen viel er veel te genieten. Planteijdt speelde enkele Jimi Hendrix-achtige solo's, van de vier Houdini-Horns leverde vooral trompettist Angelo Verploegen gedenkwaardige bijdragen. Essentieel voor deze fusie tussen pop en jazz was de ritmesectie met slagwerker Arend Niks, basgitarist Hein Offermans en marimbaspeler Hans Hasebos. Als onvermoeibare aanjagers gaven ze de strakke popritmes een los en spannend jazzy karakter.